

ကြယ်ပွင့်စာပေ

စေ့မှူးသွင်

အပင်းခက်ဆစ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

ပြတင်းတံခါးအဖွင့်တွင် လိမ္မော်ရောင် အလင်းတန်းများကို အကြို ထောက်နေသော နံနက်ခင်းတစ်ခုက သူ့အားကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။ ။ ပြာရီရှင်းလက်နေသည့် ကောင်းကင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း သူတစ်ချက် သန်းဝေလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သူက လတ်ဆတ်ဆွတ်ပျံ့သော လေနုတို့ ကို အဆုတ်ထဲသို့ တဝကြီး ရှိုက်သွင်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

သူ့နာမည်က အလင်းရောင်။ ဒီအဆောင်မှာ အလင်းရောင်တစ် ယောက် အခုလို အစောကြီးအိပ်ရာထဖြစ်နေတာက အကြောင်းရှိသည် ။ အိပ်ရာထနောက်ကျလျှင် အဆောင်ကကောင်များ နှင့် အိမ်သာလုရမည်။ သွားတိုက်ဆေးဘူးကို အတွင်းအားသုံးရမည်။ အဆိုးဆုံးက ဟို ကောင်တွေ မျက်နှာသစ်ပြီး သုတ်ထားသည့် တဘက်စုံစုံစိစိကြီးနှင့် ကို ယ့်မျက်နှာကို ထပ်မသုတ်ချင်။ ရွံသည်။ ။ နောက်တစ်ချက်က မနက်ခင်း လေးများ ၏ မရိုးနိုင်သောအလှကို သူက ဝီရိယနှင့် ပေးဝယ်လို့ ရနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ကြည့်ပါဦး...အပ်ချည်ရာ၊ မနက်ခင်းလေးဟာ အသံမပါတဲ့ သီချင်း လေးလို၊ တိတ်ဆိတ်မှုက ပြိုင်ဘက်ကင်းမဲ့နေလေရဲ့ ကွာ၊ ဘယ်လောက် များ လှပလိုက်သလဲ”

“အေးကွာ၊ ခလုတ် မင်းဟာလေ ကဗျာဆရာလို့ မပြောရဘူး၊ ဒီလို စိတ်ကူးလေးတွေ အမြဲကွန့်မြူးနေတာပဲ”

သူခံစားနေသော စက္ကူအာရုံကို အပ်ချည်နှင့်ခလုတ်တို့ ၏ အူကြောင်ကြောင် စကားသံများက ရုတ်တရက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေသည့် အလင်းရောင်ကိုတွေ့တော့ ဖောင်းပွနေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ခလုတ်က ပြုံးကာလှမ်းနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ။

“အိုး...ငါ့ကောင်က အစောကြီးနိုးနေပြန်ပြီ၊ နောက်နေ့ကစပြီး အစောဆုံးထတဲ့ သူ လက်ဖက်ရည်တိုက်ကြေး လုပ်ရတော့မယ် ထင်တယ်”

ခလုတ်စကားကြောင့် အလင်းရောင်က မျက်မှောက်ကုတ်ရင်း...

“အောင်မာ...ကိုယ့်ဟာကိုယ် စောစောထတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမှာ လဲ အဝေးကြီး...”

“ဟေ့ကောင် ပုလင်း...မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လူလည်လိုလို၊ ပန်ကာလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ၊ မင်းနေ့တိုင်း အစောကြီးထပြီး သွားတိုက်ဆေးတွေ ဖျစ်ညှစ်သုံးတယ်၊ အခု အိမ်သာရေကို မင်းသုံးတာ ဖင်ကပ်ပဲကျန်တော့တယ်ကွ၊ ပြီးရင် ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ဆိုတဲ့ မီးပူကျအင်္ကျီတွေကိုရွေးပြီး ဝတ်သွားဦးမယ်၊ မသိတာကျနေတာပဲ”

“သူ့ကို ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများက ပုလင်းဟု နာမည်ပြောင်ခေါ်၍ ကောင်မလေးများက အလင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ ခုလည်း ခလုတ်အပြောက မှန်သင့်သလောက်မှန်နေသဖြင့် အလင်းရောင်က ဟီခနဲရယ်ပြပြီး...”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါကခုမှ စောစောထတက်တာ မဟုတ်တာ၊ မင်းတို့ လည်း အသိပဲလေ၊ ပြီးတော့ ငါက မင်းတို့ လောက် မချောတော့ အဝတ်အစားလေး၊ ဘာလေး ကူရတာပေါ့ကွ ...ဟဲ...ဟဲ...”

တမင်မြှောက်မှန်းသိသော်လည်း ခလုတ်မှာ အမြှောက်မခံနိုင်။ အင်္ကျီကော်လံလေးကိုထောင်၍ ကိုယ့်ရုပ်မှ အားမနာဘဲ ဘဝင်လေဟပ်သွား၏။

“ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းလို့ လည်း ခုလို ...”

စကားပင်မဆုံးလိုက်ချေ။ အပ်ချည်က ကြည့်မရတော့သဖြင့် ဝင်ပြီး တွယ်တော့၏။

“စောင်းနေတာလေ...မင်းမျက်လုံးကြီးက၊ တော်ကွာ ခလုတ်၊ မင်းဟာလေ မြှောက်ပေးလို့ ပေးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ငပေါ့”

အပ်ချည်အပြောက ခလုတ်၏ ရင်ဘတ်ကို ကြိမ်နှင့်ဖြတ်ရိုက် လိုက်သလိုဖြစ်သွား၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ...

“ဟေ့ကောင် အပ်ချည်၊ မင်းဘာစကားပြောတာလဲ၊ ခုနကတော့ ငါ့စိတ်ကူးလေးတွေက အမြဲကွန့်မြူးလန်းဆန်းနေတာဆို၊ ခုမှ မင်းက အပုပ်ချတာလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ၊ မင်းနဲ့ စောစောစီးစီး သောက်စကား မများချင်လို့ ငါကမင်းရဲ့ အူကြောင်ကြောင် ကာရံနဘေတွေကို ထောက်ခံလိုက်တာ၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ဟုတ်လှပြီ မထင်လိုက်နဲ့ ...”

“တောက်! ... အပ်ချည်၊ မင်းကွာ...မင်း...မင်း...”

နှစ်ဦးစလုံး ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်လာသောကြောင့် သဲကြီးမဲကြီးမဖြစ်ခင် အလင်းရောင်ကပဲ လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကုန်ခံပြီး ရင်ကြားစေ့ပေးလိုက်ရပါသည် ။

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွ၊ လာကြ...လာကြ ငါမင်းတို့ ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါ့မယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ တစ်မြို့တစ်ရွာကလာကြသည့် အဆောင်နေသူငယ်ချင်းများ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခုနက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို တဟီးဟီး၊တဟားတဟားနှင့်။အဆောင်နေသူငယ်ချင်းဘဝသည် ဘယ်နေရာမှာ မဆို ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဆောင်သားများ စွာအနက် သူတို့ သုံးဦးမှာ မေဂျာတူ အဆောင်တူတွေမို့ ပိုပြီးတွဲဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခလုတ်သည် ရခိုင်ပြည်နယ်သံတွဲမြို့မှ ဖြစ်ပြီး သူ့မိဘတွေမှာ အုန်းခြံတွေ၊ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ ပိုင်ကြောင်းကို သူက အမြဲပြောပြလေ့ရှိ၏။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ဘယ်သူမှ သေချာမသိပါ။ ထမင်းဆိုင်လခနှင့် အဆောင်လခကိုတော့ နှစ်လမှ တစ်ခါပေါင်းရင်းတာ တွေ့ရသည်။ ကျောင်းမှာ လည်း ကဗျာဆရာဆိုပြီး ဟိုလူ့ဆီက၊ ဒီလူ့ဆီက လက်ဖက်ရည် အမြဲကပ်သောက်၏။ အဆောင်မှာ ဆိုလည်း ဇာတ်က အမြဲနာပြသည်။ မူးလျှင် အသံဝါးဝါးကြီးနှင့် ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရွတ်တတ်သည့်ကိစ္စမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများ အဖို့ အတော်အအောင့်အီးသည်းခံ ပေါင်းသင်းရလောက်အောင် ခလုတ်က စွမ်း၏။ သူ့နာမည်အရင်းက အောင်မျိုး။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘယ် ခလုတ်နှိပ်နှိပ် ကဗျာတွေပဲထွက်သည် ဟု ခဏခဏပြောလွန်းသောကြောင့် ခလုတ်ဆိုပြီး နာမည်ပြောင် တွင် သွားရှာသည်။

အပ်ချည်ကျတော့ မကွေးဇာတိ...။ အညာသား၊ အသားမဲလှသည်။ ဒီကောင်ကလည်း တစ်ဘာသာဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တတ်သဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အမြဲလုံးထွေးနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပ်ချည်ဟူ၍ အမည်တွင် ၏။ နာမည်အရင်းမှာ ဇင်ထွန်းဖြစ်သည်။

အလင်းရောင်က ပြည်သားဖြစ်သည် ။ ပြည်သားဆိုတော့ ပျားသေပျံ
။ အလင်းရောင်မှာ က အမေမရှိတော့။ အဖေတစ်ခုသားတစ်ခု။ သူ့မှာ
လည်း ဒီလိုရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ခွင့်ရအောင် အဖေ့ကို မနည်း
အတိုက်အခံလုပ်ထားရသည် ။ အဖေကပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
ရှိသဖြင့် အိမ်အလုပ်ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း သူ့ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲ တ
က်စေချင်၏။ အလင်းရောင်က ရန်ကုန်မှ ရန်ကုန်ဖြစ်နေ၍ အဖေဖြစ်သူ
ခမျာလက်လျှော့ထားရသည် ။ အလင်းရောင်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ
က တစ်ခါတစ်ရံ နာမည်ပြောင် ပုလင်းထောင်ဟု ခေါ်ကြ၏။

ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ သူတို့ နေသော အဆောင်တွင် ကျောင်းသားနှင့်အလှ
ပ်သမား စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသော်လည်း ၊ သူတို့ သုံးဦးမှာ
ကျောင်းသားချင်းလည်း ဖြစ်၊ တစ်နှစ်ထဲ၊ တစ်မေဂျာထဲလည်း ဖြစ်၍
အမြဲလိုလို တွဲဖြစ်နေလေသည် ။ ဘာလုပ်လုပ် တကျိတ်တည်း၊ တဉာဏ်
တည်း ရှိတတ်၏။ ကျောင်းသားဘဝ၏ ပျော်ရွှင်လှိုက်မောဖွယ် ဖြတ်သ
န်းမှုတွေကို အပြည့်အဝ စားသုံးနေရပေမယ့်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားဘဝတွင် အရေးပါဆုံး ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် ရည်းစားထားခြင်းအ
လုပ်ကိုတော့ သူတို့ သုံးဦးစလုံး အခုထိ မေ့လျော့နေမိကြသည် ။ တခြား
လူတွေသာ ရည်းစားကိုယ်စီရသွား၏။ သူတို့ သုံးယောက်မှာ တော့
ဟေးလားဝါးလားနှင့် တစ်နှစ်ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး၊ အခုဆို ဒုတိယနှစ်သို့ပင်
ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မတော်တဆများ ဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်ထားသော အရာတို့ တွင်
အချစ်သည် တစ်နေရာရာ၌ ရပ်စောင့်နေတတ်မှန်းကို သူတို့ လည်း သိ
ပါသည် ။ သို့သော်လည်း သူတို့ က သိသိကြီးနှင့် တမင်တကာ
ဥပေက္ခာပြုထားကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မို့ အဆောင်မှာ လူစုံလျက်ရှိသည်။ ။

“လိုက်ခဲ့ပါ အလင်းရာ၊ စံပယ်က အဓိက မင်းကိုဦးတည်ပြီး ဖိတ်လိုက်တာကို ...”

သူ့ကို ခလုတ်က အတင်းခေါ်နေ၏။ အလင်းရောင်က စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်လုပ်ရင်း...

“ဖိတ်တော့ ဖိတ်တာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမှ မသွားချင်တာ၊ မင်းတို့ ပဲ သွားလိုက်ကြပါကွာ”

“မရဘူးကွာ...လိုက်ရမယ်၊ မင်းမလိုက်ရင် နောက်နေ့ အကျိုးအကြောင်းမေးတဲ့ အခါ မင်းမလိုက်ချင်လို့ ငါတို့ လည်း မရောက်တာလို့ စံပယ်ကို ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ ရတယ် ဟောကောင်”

မကျေမနပ်ပြောရင်း ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကိုပြန်ချွတ်ကာ အပ်ချည်က တိုက်စစ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း အလင်းရောင်မှာ မငြင်းနိုင်တော့ချေ။ တော်ကြာ ကိုယ့်ကြောင့်တခြားလူတွေပါ လူမှုရေး ပျက်ကွက်သလို ဖြစ်ရဦးမည်။ နောက်ပြီး သူငယ်ချင်းမလေးတွေ စိတ်ဆိုးရင် ပိုက်ဆံချေးလို့ မရ ဖြစ်တတ်သည်။ ။ မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်လည်း လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး-

“ကဲပါကွာ၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲနော်၊ စားပြီးရင်

ချက်ချင်းပြန်မယ်”

“အောင်မာ .. စားပြီးရင် ပြန်ရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုလည်း စံပယ်က သူ့အိမ်မှာ ခေါ်မထားပါဘူး”

အပ်ချည်က ဟောက်လိုက်သော်လည်း စံပယ်သည် အားလုံးထဲမှာ အလင်းရောင်ကို အရေးပေး၍ ဆက်ဆံမှန်း သူသိပါသည်။ စံပယ်လို ရုပ်ချောသဘောကောင်းလေးကိုပင် ဒီပုလင်းထောင်က စိတ်မဝင်စား။ ခပ်တည်တည်နှင့် မသိသလိုပင်။ ခုလည်း ဒီကောင်မသွားချင်တာကို ရိပ်မိကြ၏။ သူတို့ ကတော့ ပုလင်းကိုမှီပြီး ကြံစည်ရမည်မို့ ဒီကောင့်ကိုရအောင်ခေါ်ကာ တက်ကြွစွာ လာခဲ့ကြပါသည်။

ခြံထဲရောက်သောအခါ သူတို့ ထင်ထားတာထက် စံပယ်သည် ပိုပြီးချမ်းသာမှန်း အကဲခတ်လိုက်မိကြ၏။ မျှော်နေပုံရသော စံပယ်က အလင်းရောင်တို့ ကိုမြင်မြင်ချင်း အိမ်သို့ အပြေးလေး ထွက်လာကာ ကြိုရှာသည်။

“ဟယ် .. အလင်းတို့ ပါလား၊ လာလာ ... အပေါ်တက်ခဲ့၊ ငါက နင်တို့တွေ မလာတော့ဘူးလားလို့ ”

စံပယ်က ခပ်ချွဲချွဲအသံလေးနှင့် အရေးတယူပြောနေမှန်းသိ၍ ၊ အပ်ချည်က ထုံးစံအတိုင်း တဟဲဟဲရယ်ရင်း ဝင်ထွေးပါတော့သည်။

“အမလေး . . စံပယ်ရာ၊ ဒီကောင်လား မလာမှာ ၊ ငါတို့ မလိုက်ရင် တောင်တစ်ယောက်တည်း နင့်ဆီသွားမယ်ချည်းပဲလုပ်နေတာ”

အပ်ချည်တို့ က စပြီးအလင်းရောင်စိတ်ထဲမှာ အပ်ချည်အားတစ်တစ်ခွခွကျိန်ဆဲရင်း စံပယ်ကိုတော့ မချီပြီးလေးသာ ပြီးပြလိုက်ရ၏။ အရေးထဲ စံပယ်က ရှက်သလိုလို လုပ်ပြနေသေးသဖြင့် အလင်းရောင်လည်း မ

အီမလည်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ စိတ်လေလေနှင့် အလင်းရောင်သည် သူ(scholl) ဖိနပ်လေးကို အပေါက်ဝမှာ ချွတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်တက်လာခဲ့သည်။ ။

စံပယ်တစ်ယောက် နောက်ဖေးမှာ စားစရာတွေ သွားဝင်ယူတော့မှ အလင်းရောင်က အပ်ချည်ကို ခြေထောက်နှင့်လှမ်းကန်၍ -

“ဟေ့ကောင်... လျှောက်ကျပ်မနေနဲ့ ၊ တော်ကြာ စံပယ်က တစ်မျိုး ထင်နေဦးမယ်”

“တစ်မျိုးထင်သွားလည်း အဆိုးမမြင်နဲ့ ပေါ့ကွာ၊ မင်းအချိုး ပြင်လိုက်ရင် ပြီးပြီးပေါ့ ပုလင်းရ...”

ခလုတ်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရေးထဲ ဒီကဗျာ ဆရာကတစ်မှောင့်။ မဟာကဗျာကဝိကို သူလည်း ဘယ်လိုဆုံးမသွန်သင်ရမှန်း မသိချေ။ ပြောလိုက်ရင် နဘောတွေက ပါသေးသည်။ ။ အလင်းရောင်မှာ လေအကုန်မခံတော့ဘဲ ရောက်ရှိလာသည့် စားစရာတွေကိုသာ ဒါနမြောက်အောင် သွတ်သွင်းနေလိုက်သည်။ ။ အားလုံးစားသောက်လို့ ပြီးသွားမှ သူက ...

“စံပယ်ရော့ ...နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ခဏ နေရင် ငါတို့လည်း ပြန်ဦးမယ်”

ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ သူ့လိုမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို အပြိုင်လိုက်မပေးကြပါ။ တခြားဧည့်သည် တွေကို မမြင်ဖူးဟန်ဖြင့် လျှောက်ငေးကြည့်နေလေသည်။ ။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ခြင်းဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။ ။

စံပယ်က သူပေးသော လက်ဆောင်ကိုလှမ်းယူရင်း မျက်နှာ ညှိုးငယ်

စွာ ပြောလိုက်၏။

“ဟင်... နင်တို့ ကလည်း နေပါဦးဟာ၊ ချက်ချင်းကြီး...”

“အေးဟ...ပြန်တော့မယ်၊ ငါ့မှာ သွားစရာလေးရှိသေးလို့ ပါ၊ ကျေးဇူးပဲနော် စံပယ်”

“ရပါတယ် . . အလင်းရာ . . .”

“ဟုတ်တယ်ဟ . . ဒီကောင် အလင်းရောင်က မအားတဲ့ ကြားထဲက နင့်မွေးနေ့မို့သာ လာတာ ...”

ခလုတ်က နောက်ဆုံးပိတ်အိပ်နဲ့ လွယ်သည် ။ လုံးဝမဖြစ်တော့ . . ။ ဆက်ထိုင်နေလျှင် ဒီကောင်တွေကို လူကြားထဲ နာရင်းထအုပ်မိပေလိမ့်မည်။ စံပယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့၏။

မွေးနေ့အလှူပွဲမှာ လူတွေများ လှသော်လည်း ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ (scholl) ဖိနပ်လေးကို ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်လည်တွေ့ရပါသည် ။ ဒါတောင် နေရာနည်းနည်း လွဲချင်နေသေး၏။ လူတွေကများ တော့ တိုးမိ၊ တိုက်မိပြီး ရွေ့သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ထိုအတွေးနှင့် အလင်းရောင်က ဖိနပ်လေးကို စီးလိုက်၏။

“ဟင် ...”

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ဒီဖိနပ်၊ ဒီတံဆိပ်၊ ဒီအရောင်၊ ဒီတစ်ရံထဲ၊ ဒီနေရာမှာ ချွတ်ထားတာမို့ ဘယ်လိုမှ မှားစရာမရှိပေ။ ခုတော့ ဖိနပ်က သိသိသာသာကြီးနေ၏။ ခြေထောက်ကို မနည်းထိုးသွင်းယူရသည် ။ ကိတ်မုန့်နှစ်ချပ်၊ ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် စားလိုက်ရုံနှင့် သူ့ခြေထောက်တွေ ဒီလောက်ကြီးသွားပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အနီးအနားမှာ လည်း သူ့ဖိနပ်နှင့်တူသည့်ဖိနပ်က ခင်ဆင်ဆင်ပင်မရှိချေ။ အလင်းရောင်တစ်ယောက်

တည်း တွေဝေနေစဉ် ခလုတ်နှင့် အပ်ချည်တို့ က ခြံသို့ရောက်နေလေပြီ။ သူလည်း မထူးတော့ပြီမို့ ခြေထောက်ကို ဖိနပ် ထဲရသလောက်ထိုးသွင်းပြီး နောက်ကနေ ပြေးလိုက်သွားရတော့သည်။ ။

သူ့ခြံနားရောက်ခါနီးမှာ ...

“အမလေး . . .ကုန်ပါပြီဟယ်၊ ငါ့ဖိနပ်သေးသေးလေးကို သူ့ခြေ ထောက်ကြီးနဲ့ များ ရအောင်ဖြဲကားစီးလာသေးတယ်၊ ငါ့ဖိနပ်ပြန်ပေး၊ နင်ကိုယ့်ဖိနပ်မဟုတ်မှန်း မသိဘူးလား။”

ရုတ်တရက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အလင်းရောင်ခြေထောက်ကိုကြည့်၍ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလင်းရောင်မှာ ကြောင်အအနင့် ...

“ဟင်. ... ဒါမင်းဖိနပ်လား၊ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဒီလောက် ကျပ်နေတာဆိုတော့ ငါက မှားပြီလို့ ထင်နေတာ...”

“ထင်နေရင်လည်း ဘာလို့ စီးလာသေးလဲ၊ အံ့ပါရဲ့ ... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ အခုပေး ငါ့ဖိနပ်...”

လှတပတရုပ်လေးနှင့် သူ့ကို ခွတီးခွကျ ရန်တွေ့နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...။ အလင်းရောင်က အူတူတူနှင့် ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဖိနပ်ကို သူမခြေထောက်မှာ စီးထားတာတွေ့ရ၏။ ကောင်မလေးက ချက်ချင်းပဲ အလင်းရောင် ဖိနပ်ကို ပြန်ချွတ်ပေးကာ ...

“ရော့ ... ဒီမှာ နင့်ဖိနပ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲ ချောင်နေပါတယ်ဆိုပြီး သတိထားကြည့်လိုက်မိလို့၊ မဟုတ်ရင်တော့ သွားပြီ၊ နင်လည်း နောက်တစ်ခါဆို ကိုယ်ဟာဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ပြီးစီး၊ လာ ... သိ

တာသွားကြမယ်”

စူပူစူပူနှင့် နင်တွေ၊ ငါတွေသုံး၍ သူမချည်းပဲ ပြောသွားသည်။ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းကို မသိချေ။ သူက ကိုယ်နှင့်တန်ရာ တန်ရာ ဖိနပ်ကိုပြန်ရ၍ ကြည်နူးနေမိသည်။ ဖိနပ်ကို လေးနက်စွာ စီးစွပ်ရင်းမှ သူစဉ်းစားမိ၏။

ငါကမှားတာလား၊ သူမှားတာလား၊ ဘယ်သူအပြောခံလိုက်ရတာလဲ။ ငါဖိနပ်စီးတော့ အနားမှာ ဒီ (scholl) ဖိနပ်က တစ်ရန်ထဲ ရှိတာ။ ဟာ . . . ဒါဆို ...။ သူမက စမှားပြီး ကိုယ့်ကိုကျတော့ နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောသွားသည်။ ခုနက ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ်ပြန်ရပြီ ဆိုပြီး ပျော်နေ၍ သူသတိမထားမိလိုက်။ သိလိုက်ရချိန်မှာ တော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ တောက်! သိမယ်...။ ခွေးစုတ်ဖွားမ။

သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့သဖြင့် ခလုတ်တို့ ဆီ အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ မရှိတော့...။ အလင်းရောင်မှာ ပြန်၍ အားကိုးမဲ့သွားရှာလေသည်။

★